

Книгата на Даниил — сто шестдесет и трета част

Разкриване на пророчеството: Изследване на единадесета глава на Даниил

Jeff Pippenger
2024-03-28

Сега ще започнем да преминаваме през единадесета глава на Даниил.

Също и аз, в първата година на мидянина Дарий, заставах, за да го утвърдя и укрепя. И сега ще ти покажа истината. Ето, още трима царе ще се въздигнат в Персия; а четвъртият ще бъде далеч по-богат от всички тях; и чрез силата си, посредством богатството си, ще подбуди всички против царството на Гърция. И ще се въздигне могъщ цар, който ще владее с велика власт и ще постъпва според волята си. А когато се въздигне, царството му ще бъде съкрушено и ще бъде разделено към четирите небесни ветрове; но не на потомството му, нито според властта, с която е владеел; защото царството му ще бъде изтръгнато, именно за други освен за тях. Даниил 11:1–4.

Гавриил започва, като известява Даниил, че и той е действал заедно с Дарий в първата му година, която е годината, когато племенникът на Дарий, неговият военачалник, превзе Вавилон и уби Валтасар. Според първия стих на десета глава Даниил получава това видение в третата година на Кир, така че Гавриил отбелязва както Дарий, така и Кир като символите, представлящи „времето на края“. Валтасар и Вавилон бяха завладени от Мидо-Персийската империя в 538 г. пр. Хр.

„Кир обсади Вавилон, който превзе с хитрост през 538 г. пр. Хр., и със смъртта на Валтасар, когото персите убиха, вавилонското царство престана да съществува.“ Урия Смит, *Daniel and the Revelation*, 46.

В 538 г. пр. Хр. Даниил записва девета глава.

„Видението, записано в предходната глава [осма глава], бе дадено в третата година на Валтасар, 538 г. пр. Хр. През същата година, която беше и първата на Дарий, се случиха събитията, разказани в тази глава [девета глава].“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 205.

В първата година на Дарий, която беше третата и последна година на Валтасар, през 538 г. пр. Хр., Господ наказва земята на халдейците и я направи пустош.

И цялата тази земя ще стане запустение и ужас; и тези народи ще служат на вавилонския цар седемдесет години. А когато се изпълнят седемдесетте години, ще накажа вавилонския цар и оня народ, казва Господ, за беззаконието им, и халдейската земя, и ще я превърна във вечни запустения. Еремия 25:11, 12.

В десети стих Господ употребява думата „след“, когато пристъпва към наказанието на Вавилон. „След“ като Вавилон бъде запустен, Господ щеше да извърши Своето добро дело за Божия народ.

Защото така казва Господ: Когато се изпълнят седемдесет години във Вавилон, ще ви посети и ще изпълни доброто Си слово към вас, като ви върна на това място. Еремия 25:10.

Пленничеството от седемдесет години започна през 606 г. пр. Хр.

„Тъй като седемдесетте години са започнали през 606 г. пр. Хр., Даниил е разбрал, че те вече наближават своя край.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Седемдесетгодишният плен започна през 606 г. пр. Хр. и завърши през 536 г. пр. Хр., което беше две години след смъртта на Валтасар и запустяването на Вавилон през 538 г. пр. Хр. Това беше третата година на Кир. Гавриил поставя пророчеството при река Хидекел в третата година на Кир и започва повествованието на единадесета глава, като се позовава на първата година на Дарий, и по този начин посочва две определени години. 538 г. пр. Хр. и 536 г. пр. Хр. и двете бяха определени времена; 538 г. пр. Хр. беше определеното време пророчеството за седемдесетте години да приключи, а 536 г. пр. Хр. беше определеното пророческо време, когато „след“ 538 г. пр. Хр. Господ щеше да извърши Своето добро дело за Своя народ.

538 г. пр. Хр. и 536 г. пр. Хр. са и двете определени времена и са представени чрез две исторически личности: едната беше първият цар на Мидия, а втората — първият цар на Персия. Краят на седемдесетте години, през които буквалният Израил беше в плен в буквалния Вавилон, представляваше хиляда двеста и шестдесетте години, през които духовният Израил беше в плен в духовния Вавилон — от 538 г. сл. Хр. до 1798 г. 1798 г. беше „определено време“, и тогава започна периодът, който пророчески е определен като „времето на края“. 538 г. пр. Хр. и 536 г. пр. Хр., които са представени като „определено време“, също бележат началото на период, представен като „времето на края“.

„Божията църква на земята беше също тъй действително в плен през този дълъг период на неумолимо преследване, както израилевите чеда бяха държани в плен във Вавилон през периода на изгнанието.“ Пророци и царе, 714.

Всяко пророчество се обръща по-специално към последните дни, отколкото към дните, в които е било изпълнено за първи път; затова 538 г. пр. Хр. и цар Дарий, заедно с 536 г. пр. Хр. и цар Кир, представят „времето на края“ през 1989 г., а двамата царе са прообраз на президента Рейгън и президента Буш-старши. 538 г. пр. Хр. и 536 г. пр. Хр. представляват ориентир, който се изпълнява, като и двете дати се разбират като представящи един и същ ориентир. Ориентирът на „времето на края“ се състои от два символа и понякога, както при Рейгън и Буш-старши, и двата символа се изпълняват в една и съща година. Но това е изключението от правилото, защото ориентирът на „времето на края“ по времето на Моисей беше раждането и на Аарон, и на Моисей, което беше разделено с три години. В историята

на Христос това беше раждането на Йоан Кръстител и на Христос, което беше разделено с шест месеца.

С „времето на края“ в историята на антихриста това бяха 1798 и 1799 година. Френската революция е предмет на пророчество; тя започна през 1789 година и продължи десет години, завършвайки през 1799 година, в определеното ѝ време, тъкмо както 1798 беше определено време. Заедно те посочват смъртоносната рана, нанесена на звяра, а също и жената, която седеше върху звяра и царуваше над него. Дарий беше царят, който победи своя враг, като въведе войската си през „стената“, и той представлява Рейгън, който победи своя враг, като събори стената на „желязната завеса“. Кир представлява първия Буш, защото Кир е известен като Кир Велики, а Джордж Буш-старши е по-великият Буш, а последният Буш е по-малкият Буш.

Защото тези двама царе и двете дати, които те представят, всъщност са един символ. Едната отбелязва седемдесетте години, през които Вавилон щеше да владее. Този седемдесетгодишен период достигна определеното си време през 538 г. пр. Хр. и е представен от Дарий. Завършването на седемдесетгодишния плен достигна определеното си време през 536 г. пр. Хр. и е представено от Кир. Заедно те представят „времето на края“, когато пророческата светлина трябва да бъде разпечатана. През 1798 г. първият ангел от Откровение 14 дойде при „времето на края“, и Сестра Уайт казва, че този ангел „не беше никой друг освен Исус Христос“.

В третата година на Кир, Михаил, князът на Божия народ и архангелът на ангелите, слезе, за да се заеме с Кир и да утвърди светлината, която щеше да доведе Кир до произнасянето на първия от трите указа, които щяха да позволят на Божия народ да се върне в Ерусалим и да възстанови града, светилището, улиците и стените. Това дело беше предобраз на делото на първия и втория ангел, което започна при „времето на края“ през 1798 година.

Слизането на Михаил във времето на края в дните на Дарий и Кир представляше идването на първия ангел през 1798 г., и заедно те отбелязват идването на същия ангел „във времето на края“ през 1989 г. 1989 г. постави началото на периода на „времето на края“ и същевременно беше и определено време. Определеното време обозначава завършека на един пророчески период от време. Бунтът от 1863 г., при първия „Кадис“ за съвременния духовен Израил, беше началото на период от сто двадесет и шест години, който завърши при „определеното време“ през 1989 г. Сто двадесет и шест е десятък, или една десета част, от хиляда двеста и шестдесет, а в края на хиляда двеста и шестдесетте години през 1798 г. движението на първия ангел навлезе в историята. В края на сто двадесет и шестте години, през 1989 г., движението на третия ангел навлезе в историята.

В първия стих на единадесета глава на Данаил Гавриил е внимателен и точен в посочването си, че представената история започва с Кир, във времето на края през 1989 година. Великият Кир там представлява по-великия Буш, след когото щяха да последват трима царе, а след това четвърти цар, който щеше да бъде много по-богат от всички тях. Така четвъртият богат цар, който подбужда цяла Гърция, е шестият президент от 1989 година насам.

В събитията от десета глава Даниил е представен като скърбящ и в преживяването си на скръб бива преобразен по образа на Христос, когато съзерцава видението. Двадесет и еднодневният период на скръб представлява период на смърт, който завършва с възкресение. В десета глава Михаил е слязъл от небето, а в Юда седем, когато Той слиза, възкресява Моисей. В Откровение, глава единадесета, Моисей (и Илия) са били убити и са мъртви на улицата три и половина символични дни. След това Моисей (заедно с Илия) е възкресен чрез „велик глас“.

И след три дни и половина дух на живот от Бога влезе в тях, и те се изправиха на нозете си; и голям страх падна върху онези, които ги гледаха. И чува силен глас от небето, който им казваше: Възлезте тук. И те се възнесоха на небето в облак; и враговете им ги гледаха. Откровение 11:11, 12.

„Великият глас“, който възкресява, е гласът на архангела, а архангелът е Михаил.

Защото сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, с гласа на архангел и с Божията тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат първо. 1 Солунци 4:16.

Историята, в която Моисей и Илия са убити и възкресени, е историята на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Тази история започна на 11 септември 2001 г. с „първия глас“ на ангела от Откровение осемнадесета глава, който Сестра Уайт определя като идващ, когато великите сгради на Ню Йорк бяха съборени. „Вторият глас“ от Откровение, осемнадесета глава, прозвучава при скоро идващия неделен закон, когато Божието друго стадо е призовано да излезе от Вавилон. Именно в тази история, историята на запечатването, Даниил е представен като преобразяван в образа на Христос чрез съзерцаване на видението „marah“, което е женската форма на видението „march“. Това е „причинителното“ видение, което „причинява“ съзерцаваният образ да бъде възпроизведен в онези, които го съзерцават.

Тази история за запечатването и за преобразяването на Даниил в десета глава включва слизането на Михаил, когато Той възкресява и преобразява онези, които са представени от Моисей, Илия и Даниил. Той извършва възкресението с „силния глас“ на архангела, като така осигурява трети „глас“ по средата между първия и последния глас, които и двата са един и същ, защото и двата са гласът от Откровение, осемнадесета глава. Средният глас е там, където е представен бунтът, защото когато Михаил възкреси Моисей, Той не влезе в спор със Сатана, макар че Сатана, авторът на бунта, беше там, за да протестира.

Но Михаил архангелът, когато, препирайки се с дявола, спореше за тялото на Моисей, не посмя да произнесе против него хулително обвинение, а каза: Господ да те смъмри. Юда 7.

Началото на времето на запечатването, което започна на 11 септември 2001 г. и завършва с скоро идващия неделен закон, е белязано с подписа на „Истината“, защото в средата на този период, през юли 2023 г., великият глас на архангела започна делото по възкресяването на мъртвите в Христа, които избират да чуят Неговия среден глас. Забележете, че 2023 г. идва двадесет и две години след 2001 г., а двадесет и две е една десета от двеста и двадесет, което

е символ на връзката между Божествеността и човечеството и също така е символ на възстановяване.

През юли 2023 г. могъщият ангел, който е не по-малко от Самия Исус Христос и който е Истината, който е също и Михаил, и който е Алфата и Омегата, слезе с вест в ръката Си. Малката книжка в ръката Му е онази част от Даниил, която беше запечатана до последните дни.

„В Откровението се срещат и завършват всички книги на Библията. Тук се намира допълнението към книгата на Данаил. Едната е пророчество; другата — откровение. Книгата, която беше запечатана, не е Откровението, а онази част от пророчеството на Данаил, която се отнася до последните дни. Ангелът заповяда: „А ти, Данаиле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края.“ Данаил 12:4.“ Деяния на апостолите, 585.

Частта от пророчеството на Даниил, която се отнася за последните дни, е единадесета глава. Това са последните шест стиха на единадесета глава, но по-конкретно това са историческите събития, съдържащи се в главата, които се повтарят в тези последни шест стиха.

„Нямаме време за губене. Предстоят ни смутни времена. Светът е раздвижен от духа на войната. Скоро ще настъпят сцените на скръб, за които се говори в пророчествата. Пророчеството в единадесета глава на Даниил е почти достигнало пълното си изпълнение. Голяма част от историята, която се е осъществила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори.“ Manuscript Releases, number 13, 394.

Шестнадесети стих от Даниил, единадесета глава, представя една история, която се повтаря в четиридесет и първи стих; защото в този стих северният цар стои в славната земя. Историята на шестнадесети стих посочва кога римският пълководец Помпей доведе Юда и Ерусалим в плен.

Но онзи, който идва против него, ще постъпва според волята си, и никой няма да устои пред него; и той ще застане в славната земя, която чрез ръката му ще бъде погълната. Даниил 11:16.

Възнамерявам да използвам този стих като опорна точка за нашето разглеждане на стиховете, които го предхождат, затова първо ще положа това разбиране. Възнамеряваме да покажем, че историята, която следва след разпадането на царството на Александър Велики в трети и четвърти стих, започва през 1989 г. и след това посочва настоящата украинска война, победата на Путин над силите на Запада и последващото поражение на Путин, което води към стих шестнадесети.

„Макар Египет да не можеше да устои пред Антиох, северния цар, и самият Антиох не можеше да устои пред римляните, които сега излязоха против него. Никое царство вече не беше в състояние да се съпротивлява на тази въздигаща се сила. Сирия беше покорена и присъединена към Римската империя, когато Помпей, в 65 г. пр. Хр., лиши Антиох Азиатик от владенията му и превърна Сирия в римска провинция.“

„Същата тази сила трябваше също да застане в Святата земя и да я погълне. Рим се свърза с Божия народ, юдеите, чрез съюз през 161 г. пр. Хр., от която дата заема видно място в пророческия календар. Той обаче не придоби власт над Юдея чрез действително завоевание до 63 г. пр. Хр.; а това стана по следния начин.

„При завръщането на Помпей от похода му срещу Митридат, царя на Понт, двама съперници — Хиркан и Аристовул — се бореха за короната на Юдея. Делото им бе представено пред Помпей, който скоро прозря неправдата в претенциите на Аристовул, но пожела да отложи решението по въпроса до след дълго желаното си нашествие в Арабия, като обеща след това да се върне и да уреди делата им, както би се видяло справедливо и подобаващо. Аристовул, прониквайки в действителните чувства на Помпей, побърза да се върне в Юдея, въоръжи поданиците си и се приготви за решителна отбрана, твърдо решен на всяка цена да задържи короната, която предвиждаше, че ще бъде присъдена другиму. Помпей неотстъпно последва беглеца. Когато се приближи до Йерусалим, Аристовул, започвайки да се разкайва за постъпката си, излезе да го посрещне и се постара да уреди въпроса, като обеща пълно подчинение и големи суми пари. Помпей, като прие това предложение, изпрати Габиний начело на отряд войници, за да получи парите. Но когато този пълководец пристигна в Йерусалим, намери портите затворени пред него и му бе казано от върха на стените, че градът не ще се придържа към споразумението.“

„Помпей, за да не бъде по този начин измамен безнаказано, окова в желяза Аристовул, когото държеше при себе си, и незабавно потегли с цялата си войска срещу Йерусалим. Привържениците на Аристовул бяха за това да защитават мястото; а тези на Хиркан — да отворят портите. Последните, бидейки мнозинство и надделявайки, дадоха на Помпей свободен достъп в града. Тогава привържениците на Аристовул се оттеглиха на храмовата планина, напълно решени да защитават това място, така както Помпей бе решен да го превземе. В края на три месеца в стената бе направен пролом, достатъчен за щурм, и мястото бе превзето с острието на меч. В ужасното клане, което последва, бяха избити дванадесет хиляди души. Трогателно зрелище било, отбелязва историкът, да се видят свещениците, заети в онова време с богослужение, как със спокойна ръка и непоколебимо намерение продължават обичайното си служение, привидно несъзнаващи дивия смут, макар че навред около тях техните приятели бяха предавани на клане, и макар че често собствената им кръв се смесваше с кръвта на техните жертви.“

„След като сложи край на войната, Помпей разруши стените на Йерусалим, прехвърли няколко града от юрисдикцията на Юдея под тази на Сирия и наложи данък на юдеите. Така за пръв път Йерусалим бе поставен чрез завоевание в ръцете на онази сила, която трябваше да държи „славната земя“ в желязната си хватка, докато я погълне напълно.“
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

Ще продължим това изследване в следващата ни статия.

„Фактът, че сред Божия народ няма спор или вълнение, не бива да се приема като окончателно доказателство, че те държат здравето учение. Има основание да се страхуваме, че може би не правят ясно разграничение между истината и заблудата.

Когато чрез изследването на Писанията не се повдигат нови въпроси, когато не възниква различие в мненията, което да подтикне хората сами да изследват Библията, за да се уверят, че притежават истината, тогава мнозина сега, както и в древни времена, ще се придържат към преданието и ще се покланят, без да знаят на какво.“

„Беше ми показано, че мнозина, които изповядват, че познават настоящата истина, не знаят в какво вярват. Те не разбират доказателствата на своята вяра. Няма правилна оценка за делото за настоящото време. Когато настъпи времето на изпитание, има мъже, които сега проповядват на други, но тогава, като изследват позициите, които поддържат, ще открият, че има много неща, за които не могат да дадат задоволително основание. Докато не бъдат така изпитани, те не познават своето голямо невежество. И има мнозина в църквата, които приемат за даденост, че разбират в какво вярват; но, докато не възникне спор, те не познават собствената си слабост. Когато бъдат отделени от онези със същата вяра и бъдат принудени да застанат поединично и сами, за да обяснят своята вяра, те ще се изненадат, като видят колко объркани са представите им за онова, което са приели като истина. Сигурно е, че между нас е имало отстъпление от живия Бог и обръщане към човещи, като човешкото е било поставено на мястото на божествената мъдрост.“

„Бог ще раздвижи Своя народ; ако другите средства се окажат безуспешни, между тях ще навлязат ереси, които ще ги пресяват, отделяйки плевелите от житото. Господ призовава всички, които вярват на Неговото слово, да се събудят от сън. Дошла е скъпоценна светлина, съответстваща на това време. Това е библейска истина, която показва опасностите, надвиснали непосредствено над нас. Тази светлина трябва да ни води към прилежно изследване на Писанията и към най-строго изследване на становищата, които поддържа. Бог желае всички аспекти и положения на истината да бъдат изследвани основно и неотстъпно, с молитва и пост. Вярващите не бива да почиват върху предположения и неясно определени представи за това що е истина. Тяхната вяра трябва да бъде твърдо основана върху Божието слово, така че, когато настъпи времето на изпитание и бъдат изправени пред съвети, за да отговарят за вярата си, да могат да дадат отговор за надеждата, която е в тях, с кротост и страх.

„Раздвижвайте, раздвижвайте, раздвижвайте. Темите, които представяме на света, трябва за нас да бъдат жива действителност. Важно е, когато защитаваме ученията, които считаме за основни членове на вярата, никога да не си позволяваме да използваме доводи, които не са напълно издържани. Те могат да послужат за смълчаване на противника, но не отдават почит на истината. Ние трябва да представяме здрави доводи, които не само ще смълчат нашите противници, но и ще издържат на най-близкото и най-проникновено изследване. У онези, които са се обучили като спорещи, съществува голяма опасност да не боравят справедливо със словото Божие. При среща с противник нашето искрено усилие трябва да бъде да представяме темите по такъв начин, че да събудим убеждение в неговия ум, вместо да се стремим само да вдъхнем увереност на вярващия.“

„Какъвто и да е умственият напредък на човека, нека той нито за миг да не мисли, че няма нужда от задълбочено и непрестанно изследване на Писанията за по-голяма светлина. Като народ сме призвани всеки поотделно да бъдем изследователи на пророчеството. Трябва да бдим с искреност, за да можем да разпознаваме всеки лъч светлина, който Бог ще ни представи. Ние трябва да уловим първите проблясъци на истината; и чрез молитвено изучаване може да бъде придобита по-ясна светлина, която да бъде представена пред другите.

„Когато Божият народ е спокоен и доволен от настоящото си просвещение, можем да бъдем уверени, че Той няма да го благоволи. Негова воля е той непрестанно да напредва, за да приема нарастващата и все по-умножаваща се светлина, която сияе за него. Сегашното състояние на църквата не е угодно на Бога. Промъкнало се е самоуверено упование, което ги е довело дотам да не чувстват нужда от повече истина и по-голяма светлина. Живеем във време, когато Сатана действа отдясно и отляво, отпред и зад нас; а ние като народ спим. Божията воля е да се чуе глас, който да събуди Неговия народ за действие.“ Свидетелства, том 5, 707, 708.